

Jornada de responsabilitat en el trànsit

▶ Avui diumenge 7 de juliol, festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors, se celebra aquesta jornada, enguany, sota el lema «La fe és la que et fa responsable». És una ocasió per tenir presents els col·lectius que viuen i treballen especialment en l'àmbit de la carretera i per augmentar la responsabilitat i la prevenció per part de tots, també en aquest període estiuenc, de major mobilitat.

GLOSSA

Em fa ser millor persona

Em vaig trobar amb un noi de vint anys llargs, antic monitor d'un centre d'espai inserit en un barri amb especials dificultats socioeconòmiques, que fa uns anys encetà un nuviatge amb una noia, monitora també, però d'un altre centre. Junts han anat bastint un projecte d'amor que a curt termini els portarà al matrimoni. Els dos han format part de grups cristians, han participat en activitats de formació, de reflexió espiritual i pregària, de vivència i celebració de la fe. Es van conèixer en una d'aquestes activitats. L'acompanyament espiritual que, des d'abans de trobar-se, segueixen amb constància els ha ajudat força en el seu creixement en el seguiment de Jesús. La vida de fe, personal i comuna, amb senzillesa i humilitat, és quelcom fundant en la seva relació.

Aquest noi em comentava que aquest caminar en parella, sabent que Déu és a prop i és en la seva estimació, els ha ajudat a madurar humanament i religiosa, en les responsabilitats personals i en les conjuntes, en el coneixement propi i en el de l'altre. «Pare, que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi» (Jn 17,23).

Caminar junts en aquest amor que abraça la vida, en una fidelitat mútua, quotidiana, que ve de Déu i a Déu porta, a partir d'una fe personal que en certs moments esdevé fe comuna compartida, el fa exclamar: «Sentir i viure aquest amor em fa millor persona. Ho agraeixo a Déu i també a la meva promesa.»

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: Hannah Arendt

De vegades escoltem paraules que no són pròpiament de fe, però que ens poden ajudar a creure o a creure més profundament, perquè ens situen en el llindar de la fe o ens il·luminen a l'hora de respondre certs interrogants. És el cas d'aquestes paraules, que resumeixen una de les idees fonamentals de la filòsofa jueva Hannah Arendt en la seva tesi doctoral *El concepte de l'amor en sant Agustí*:

«Déu recrea l'home. Acceptant l'amor de Déu, la criatura estima com Déu estima, i això significa que estima els homes, no com a individus, sinó com a criatures de Déu. Estima el seu proïsme, no per ell mateix... El que l'home estima és l'etern en si mateix i en els altres, i d'aquesta manera tots els homes són igualment estimats, perquè són, per dir-ho així, ocasions iguals per a l'amor.»

Hannah Arendt està avui d'actualitat arran de l'estrena d'una pel·lícula que porta el seu nom. Aquesta pel·lícula narra les vicissituds que ella va viure amb motiu de la posició que va adoptar en els seus escrits enfront del procés contra el nazi Adolf Eichmann; una posició que va deixar plasmada en la seva obra *Eichmann a Jerusalem: informe sobre la banalització del mal*, aquí reflectia el seu pensament filosòfic polític. És en aquest terreny i el seu compromís amb el sionisme, on ella és més coneguda i on va treballar tota la seva vida, com a gran deixeble de Heidegger i de Jaspers. Però a més d'un sorprendrà que el seu primer pas al món de la creació filosòfica, la seva tesi doctoral, redactada quan tenia poc més de vint anys, consistís en l'estudi de l'amor en sant Agustí. I sorprendrà especialment el fet que aquest estudi fos fonamental per entendre el seu pensament posterior sobre l'acció política.

Naturalment no és aquest el lloc per exposar la seva filosofia. Però sí que ens interessa un fet molt significatiu per a la nostra fe. Ella va voler mantenir-se sempre dins dels límits de la filosofia, és a dir, utilitzar només la raó humana per aprofundir en el coneixement de la veritat, en el nostre cas, de la veritat sobre l'amor humà. Va trobar, com ja va fer el seu mestre K. Jaspers, que el pensament de sant Agustí sobre l'amor humà no oferia un sistema coherent, que deixava oberts molts interrogants i plantejava contradiccions a la filosofia. Tot i això, ella va sostenir que era un pensament sistemàtic i com a tal ho va exposar en el seu estudi. Alguns li van retreure que no havia tingut en compte la teologia, és a dir, el que sant Agustí coneixia i tenia com a veritable des de la seva vida de fe. De fet ella mateixa, revisant el seu treball de joventut, va introduir molts passatges de les *Confessions*, on el sant anava descobrint vitalment els secrets de l'amistat i l'amor humà a la llum de la fe.

Què és el que ens ensenya tot això? Un fet fonamental: l'amor humà, el seu misteri, la seva veritat, sols es pot esclarir a la llum del Déu amor. L'amor com a desig i recerca del bé i la felicitat redueix tot el que no és Déu a mer mitjà; l'amor humà s'ha de trobar, no en la tendència a una fi futura, sinó en l'origen, en el ser creat per a l'amor; l'amor al germà sols es podrà entendre si Déu el fa amable amb el seu propi amor...

Com dirà Gustave Thibon en els seus estudis sobre l'amor humà, aquest és «una mirada cega cap a la llum». Un límit per a la filosofia, però una sort per als qui desitgin trobar Déu per una via segura.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **RAMON FRAXEDAS**

La ràdio com a vocació

En Ramon Fraxedas és un periodista vinculat al món de la ràdio des de fa 35 anys. Durant més d'una dècada va estar treballant a la Delegació de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Tarragona, fins que va participar en la posada en marxa de Ràdio Estel, com a primer director de programes. Actualment és el responsable de la programació musical de Montserrat Ràdio www.montserratcomunicacio.cat / 100,6 FM).

Com va connectar amb el projecte de ràdio?

Després de conèixer el projecte de la comunitat benedictina vaig voler implicar-m'hi. Se'm va confiar donar un rostre musical concret a l'emissora del Monestir. A partir d'aquí, especialment durant els primers mesos, vaig fer un exercici de reflexió dirigit a trobar una imatge adient. Això em va portar a experimentar amb gèneres diferents fins a trobar el perfil actual.

Què té la música de Montserrat Ràdio?

Hi ha dues coordenades formals: és música serena, elegant, una proposta culta que, de manera paradoxal, no trenca l'àmbit de silenci que hom podria cercar sintonitzant aquesta emissora. L'oient pot identificar, sí, una presència dominant de jazz contemporani; però a mi m'agrada subratllar la característica que aquesta programació crea un àmbit de serenitat.

Quina lectura creient fa d'aquesta experiència?

Atén una proposta rebuda de la pròpia comunitat i, ahora, és la meua resposta a una vocació i a la meua pròpia presència com a cristià a l'Església.

Òscar Bardají i Martí

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VII)

No permetis que caiguem en la temptació

«**N**o permetis que caiguem en la temptació, ans deslliura'ns del Maligne». En aquesta sisena petició del Parenostre, de manera concreta, diem a Déu: «Ja sé que necessito proves per a purificar-me. Si tu dispenses que passi aquestes proves; si tu, com en el cas de Job, dónes al mal un espai de llibertat, et demano que pensis que les meves forces són limitades. No confiïs massa en les meves forces. No estenguis massa enllà la frontera de la prova, i fes que la teva mà protectora sigui ben a prop meu quan ja no pugui més.»

Sant Cebrià va entendre així aquesta petició. Diu: «Quan preguem dient: No ens indueixis en la temptació, expressem el convenciment que l'enemic no pot fer res contra nosaltres si abans no li ha estat permès; de manera que, en el nostre temor, la nostra donació i la nostra vigilància s'orienten a Déu, perquè sabem que res no és permès al Maligne que Déu no li hagi concedit.»

Fem aquesta petició amb la confiança que va expressar sant Pau: «Déu és fidel i no permetrà que si-gueu temptats per damunt de les vostres forces. I, juntament amb la prova, us donarà el mitjà de sortir-ne i poder-la suportar» (1Co 10,13).

Diem *del mal o del Maligne*? És veritat que una cosa no es pot separar de l'altra. Per això, preguem amb insistència que res del món no ens prengui la fe, la fe que ens fa veure Déu i ens uneix amb Jesucrist. Amb ell podem col·laborar en el venciment del poder del mal en el món.

Joseph Ratzinger-Benet XVI.

(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Respondre a les necessitats espirituals

En el diàleg amb les noves formes de religiositat, el cristianisme també pot guanyar en flexibilitat. Les estructures rígides ofereixen l'aparença de ser més fortes i segures, però solen ser fràgils; en canvi, les flexibles són més resistents. Per exemple, no hauria de fer por explorar nous llenguatges per expressar la fe i propiciar que les celebracions fossin més viscudes, festives i participades, sense renunciar a la solemnitat.

Tot i això, els cristians han de continuar pouant de la seva tradició, rastrejant l'experiència dels qui els han precedit. En aquest sentit, cal recuperar la Bíblia, no tan sols com a objecte d'anàlisi teològica, sinó també com a aliment espiritual, seguint l'esperit de la *lectio divina*.

Però convé no oblidar que el centre del missatge de l'Evangeli és el compromís amb els més febles. Aquesta dimensió social de la fe cristiana ha de ser el contrapunt necessari per compensar l'èmfasi en l'espiritualitat, que podria derivar en un misticisme narcisista i desencarnat.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

DONES DE FE

Juliana de Norwich (1342-1416?)

Norwich, la segona ciutat més important de l'Anglaterra medieval, fou un veritable centre d'espiritualitat, amb més de quaranta ermitoris, la majoria dels quals dins del nucli urbà. Juliana va ser una de les seves nombroses *recluses*, aquelles dones que vivien una vida totalment contemplativa però no en un monestir apartat sinó en una casa situada a l'interior de les muralles de la ciutat.

De la biografia de Juliana, en sabem molt poc, fins al punt que ignorem si es deia realment així o si va agafar el nom de la petita església al costat de la qual va viure durant molts anys. En canvi, sí que ens ha arribat el seu gran testimoni de fe, a través de l'obra *Revelacions de l'amor diví*, en la qual Juliana narra les setze visions que va tenir de Jesús crucificat, les paraules que Ell li va dir i les reflexions que aquestes van provocar en ella. Al llarg de vuitanta-sis breus capítols, la mística Juliana desenvolupa una teologia càlida, vivencial i amarada d'esperança. Una teologia que ens parla de l'amor incondicional de Déu; de la maternitat de Crist, veritable Mare de la Humanitat; de l'Esperit Sant, que actua constantment en la creació... Però les paraules que l'han fet famosa, i que ella refereix a Jesús mateix, són: «All shall be well», «tot acabarà bé».

En Juliana de Norwich, la mística i la teologia retroben la seva unitat, unitat que cal reivindicar com a irrenunciable per a la vida de la comunitat cristiana.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

8. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau.
9. ■ **Dimarts** [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.
10. ■ **Dimecres** [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda.
11. □ **Dijous** [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes.
12. ■ **Divendres** [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.;
13. ■ **Dissabte** [Gn 49,29-32;50,15-24 / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe.
14. ■ **† Diumenge vinent**, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 30,9b-14 / Sl 68 / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolare: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos». La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són, d'admirables, / les vostre obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa / amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meva súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

(Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriarme en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella, és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,1-12.17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: El Regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.»

Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom». Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpions i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festead a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis, alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto. Mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado; la mano del Señor se manifestará a sus siervos.»

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre; / cantad himnos a su gloria; / decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos con Dios, / que con su poder gobierna eternamente. R.

Fieles de Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica, / ni me retiró su favor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas

(Ga 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, en la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es circuncisión o incircumcisión, sino una criatura nueva. La paz y la misericordia de Dios vengan sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me venga con molestias, porque yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20)

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos y los mandó por delante, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que mande obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os mando como corderos en medio de lobos. No llevéis talega, ni alforja, ni sandalias; y no os detengáis a saludar a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: «Paz a esta casa.» Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comed y bebed de lo que tengan, porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa. Si entráis en un pueblo y os reciben bien, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya, y decid: «Está cerca de vosotros el reino de Dios.»

Cuando entréis en un pueblo y no os reciban, salid a la plaza y decid: «Hasta el polvo de vuestro pueblo, que se nos ha pegado a los pies, nos lo sacudimos sobre vosotros. De todos modos, sabed que está cerca el reino de Dios.» Os digo que aquel día será más llevadero para Sodoma que para ese pueblo.»

Los setenta y dos volvieron muy contentos y le dijeron: «Señor, hasta los demonios se nos someten en tu nombre.» Él les contestó: «Veía a Satanàs caer del cielo como un rayo. Mirad: os he dado potestad para pisotear serpientes y escorpiones y todo el ejército del enemigo. Y no os hará daño alguno. Sin embargo, no estéis alegres porque se os someten los espíritus; estad alegres porque vuestros nombres están inscritos en el cielo.»

La caiguda dels àngels rebels (evangeli d'avui). Pintura (vers 1473) del retaule de Sant Miquel i Sant Pere, de la Seu d'Urgell, MNAC (Barcelona)

COMENTARI

El Regne de Déu és a prop

Camí de Jerusalem, Jesús envia els seus deixebles de dos en dos per tal de preparar la seva posterior arribada i predicació en els poblets per on pensa passar. Així, Jesús multiplica la seva predicació gràcies a la col·laboració dels seus deixebles; i els deixebles comencen a fer experiència de predicació missionera.

Jesús constata, primer de tot, la necessitat existent de missioners de la paraula de Déu. El món és immens, la necessitat incalculable. Cal demanar a Déu, l'amo de les messes, que susciti i enviï molts ministres de la paraula.

Jesús els dona instruccions sobre el contingut i les maneres de la predicació. El contingut és clar: el Regne de Déu és a prop vostre. Aquest anunci coincideix amb el que Marc posa en boca de Jesús en el seu discurs inicial: ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu en la Bona Nova (1, 15). Jesús és el profeta del Regne de Déu en el món que s'inaugura amb la seva persona i el seu misteri pasqual. L'anunci del deixeble ha de concentrar-se en aquest missatge nuclear, acompanyat d'un signe clar: la guarició dels malalts que hi hagi.

Les maneres de fer efectiu aquest anunci contrasten amb els programes actuals d'eficiència i optimització de recursos. L'enviat de Jesús prescindeix de

tot el que no sigui la pròpia persona, cerca la manera de compartir la vida i les condicions dels destinataris de l'anunci. La pobresa dels mitjans contrasta amb la vàlua de l'oferta: l'anunci de la salvació de Déu.

Jesús va experimentar la mala acollida i el rebuig. L'anunci de l'evangeli ho experimenta igualment al llarg dels temps. Però no es tracta de convèncer ni d'imposar, sinó de proposar amb llibertat i gratuïtat. És l'única manera, malgrat l'escassetat de bons resultats, de fer caure Satanàs —les forces del mal— del seu pedestal en el món. L'important no és l'èxit pastoral aconseguït, sinó que els nostres noms estiguin escrits en el cel; l'amo de les messes ja farà el seu paper.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

700 anys de la capella de l'antic Hospital de Martorell. El 24 de juny, festivitat de Sant Joan Baptista i titular de la capella, es va celebrar una missa d'acció de gràcies pels 700 anys de culte d'aquest espai, que feia part de l'antic Hospital de la població. El bisbe Agustí va presidir aquesta Eucaristia. Al llarg de l'any, es realitzaran altres actes, com ara conferències, exposició, concert... per posar en relleu l'aniversari d'un dels edificis més antics i emblemàtics de la història de Martorell.

Trobada de final de curs de preveres i diaques. Va tenir lloc el passat 18 de juny, amb la intervenció del P. Bernabé Dalmau, sobre els primers signes del pontificat del papa Francesc. A l'inici de la jornada, va tenir lloc la benedicció d'una imatge de la Mare de Déu de Montserrat, donada per la comunitat benedictina, que s'ha col·locat a la capella de la Casa de l'Església.

Reunions de delegats diocesans i d'arxipresbiteros. El 19 de juny, a la Casa de l'Església i el 20 de juny, al santuari de Bruguers, respectivament. En tots dos casos, va ser ocasió per a fer una revisió del curs, marcat per la celebració de l'Any de la Fe, i per a desenvolupar les primeres intuïcions sobre el treball transversal que es desenvoluparà el proper curs. Una cita concreta a destacar serà la cloenda diocesana de l'Any de la Fe, prevista per al dia 24 de novembre, a la Catedral de Sant Llorenç.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Amb el nou director d'Afers Religiosos.

Dimecres 26 de juny el bisbe Agustí va rebre a la Casa de l'Església al Sr. Enric Vendrell, nomenat director d'Afers Religiosos de la Generalitat el passat 4 de juny. Va ser una ocasió per al coneixement mutu i també per a presentar la realitat de la nostra diòcesi al Sr. Vendrell, que va deixar escrita la seva salutació al llibre d'honor del Bisbat.

AGENDA

Setmana catequètica. Del 8 al 12 de juliol, les delegacions diocesanes de Catequesi han organitzat dos cursos catequètics que tindran lloc al Seminari Conciliar de Barcelona, un, amb horari de matí, i l'altre, de tarda. Com a activitat conjunta, divendres dia 12 s'inclou una visita a la seu diocesana de la Casa de l'Església i a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat, amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel vicari d'Apostolat Seglar, Josep Maria Domingo.

Enviament dels joves a la JMJ 2013.

Els joves de la diòcesi viuran també l'esperit de la JMJ de Rio de Janeiro: alguns, allà mateix, i molts més, a Llinars del Vallès, convocats pel Secretariat Interdiocesà de Joventut. El proper 14 de juliol, a les 19 h, a la Casa de l'Església, hi haurà una reunió informativa sobre aquest esdeveniment i després, per a tots els que, d'una manera o una altra, participaran a la JMJ, el bisbe Agustí realitzarà amb ells el signe de l'enviament, a les 20 h, a la capella de la Casa de l'Església.

I tu, com vius l'Any de la Fe en plena crisi?

Des del Full Dominical volem aprofitar aquestes setmanes d'estiu per reflexionar i compartir junts la nostra fe, en l'actual situació de crisi econòmica i social. Ho fem de la mà d'uns quants homes i dones cristianes del nostre entorn.

«La crisi en què vivim afecta tota la nostra vida, tot i que no pateixo de prop l'atur i les seves greus conseqüències. La meua manera de pensar és més crítica que fa uns anys, tot i que ja ho era abans respecte al neoliberalisme, el consumisme, l'individualisme, l'hedonisme i la democràcia descafeïnada en la qual vivim. Un cop la crisi s'ha declarat, jo he vist confirmades les meves sospites: tots no érem tan rics i uns quants s'estaven enriquint desmesuradament, desoient el clam d'una majoria de la humanitat. A nivell de fe no diré que he canviat molt, però sí que ara estic trobant situacions molt complicades tant en la meua tasca com a voluntari de Càritas com en la meua professió. Em trobo amb un model de societat que fa difícil la vida de la majoria de la gent però especialment dels més dèbils. Tot això fa que em refermi en la meua vocació de servei al proïsme, de denúncia de la injustícia, de portar un estil de vida auster i

valorar més la humilitat, la compassió i l'esperança tot i la desesperança regnant.»

Ezequiel Blanco, metge

(Extret de Crit Solidari núm. 10, abril 2013, butlletí periòdic de l'Equip de Pastoral Obrera)

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: Hannah Arendt

A veces escuchamos palabras que no son propiamente de fe, pero que nos pueden ayudar a creer o a creer más profundamente, porque nos sitúan en el umbral de la fe o nos iluminan a la hora de responder ciertos interrogantes. Es el caso de estas palabras, que resumen una de las ideas fundamentales de la filósofa judía Hannah Arendt en su tesis doctoral *El concepto del amor en san Agustín*:

«Dios recrea el hombre. Aceptando el amor de Dios, la criatura ama como Dios ama, y eso significa que ama a los hombres, no como individuos, sino como criaturas de Dios. Ama a su prójimo, no por él mismo... Lo que el hombre ama es lo eterno en sí mismo y en los otros, y de este modo todos los hombres son igualmente amados, porque son, por decirlo así, ocasiones iguales para el amor.»

Hannah Arendt está hoy de actualidad a raíz del estreno de una película que lleva su nombre. Esta película narra las vicisitudes que ella vivió con motivo de la posición que adoptó en sus escritos frente al proceso contra el nazi Adolf Eichmann; una posición que dejó plasmada en su obra *Eichmann en*

Jerusalén: informe sobre la banalización del mal, allí reflejó su pensamiento filosófico político. Es en este terreno y su compromiso con el sionismo, donde ella es más conocida y donde trabajó toda su vida, como gran discípula de Heidegger y de Jaspers. Pero a más de uno sorprenderá que su primer paso en el mundo de la creación filosófica, su tesis doctoral, redactada cuando tenía poco más de veinte años, consistiera en el estudio del amor en san Agustín. Y sorprenderá especialmente el hecho de que este estudio fuera fundamental para entender su pensamiento posterior sobre la acción política.

Naturalmente no es este el lugar para exponer su filosofía. Pero sí que nos interesa un hecho muy significativo para nuestra fe. Ella quiso mantenerse siempre dentro de los límites de la filosofía, es decir, utilizar sólo la razón humana para profundizar en el conocimiento de la verdad, en nuestro caso, de la verdad sobre el amor humano. Encontró, como ya hizo su maestro K. Jaspers, que el pensamiento de san Agustín sobre el amor humano no ofrecía un sistema coherente y que dejaba abiertos muchos interrogantes y planteaba contradicciones a la filosofía. Así y todo ella sostuvo que era un pen-

samiento sistemático y como tal lo expuso en su estudio. Algunos le reprocharon que no había tenido en cuenta la teología, es decir, lo que san Agustín conocía y tenía como verdadero desde su vida de fe. De hecho ella misma, revisando su trabajo de juventud, introdujo muchos pasajes de *Las Confesiones*, donde el santo iba descubriendo vitalmente los secretos de la amistad y el amor humano a la luz de la fe.

¿Qué es lo que nos enseña todo esto? Un hecho fundamental: el amor humano, su misterio, su verdad, sólo se puede esclarecer a la luz del Dios amor. El amor como deseo y búsqueda del bien y la felicidad reduce todo lo que no es Dios a puro medio; el amor humano se ha de hallar, no en la tendencia a un fin futuro, sino en el origen, en el ser creado para el amor; el amor al hermano sólo se podrá entender si Dios le hace amable con su propio amor...

Como dirá Gustave Thibon en sus estudios sobre el amor humano, este es «una mirada ciega hacia la luz». Un límite para la filosofía, pero una suerte para quienes deseen encontrar a Dios por una vía segura.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat